

Dudok Kwartet grijpt publiek bij de lurven

HD
2/2/2017

Dudok Strijkkwartet. Werk van Haydn, Ligeti en Beethoven. Gehoord: 31 januari in Museum De Cruquis.

Een concert van het Dudok Kwartet is een inspirerende ervaring. Niet voor niets heeft het strijkkwartet de Anton Kersjensprijs 2014 gewonnen. Wat in het juryrapport staat, maken de vier musici helemaal waar. Hun spel wordt gekenmerkt door een grote intensiteit, durf en vooral het vermogen een verhaal te vertellen, dat ze zelf net lijken te hebben ontdekt. Met korte inleidingen leggen ze meteen contact met hun publiek.

Fris en nieuw klinkt Haydns kwartet opus 76 no. 4. De 'Sonnenaufgang' als uit een tere ochtendmist bereikt een stralend hoogtepunt. Van elk motief, hoe klein ook, maken de spelers iets bijzonders en al die pareltjes worden met onontkoombare logica aan elkaar geregen. Ze zetten contrasten stevig neer en bewaren tegelijkertijd een homogene strijkersklank. Voortdurend zijn de vier met elkaar in gesprek en ze betrekken de luisteraars bij hun discours. Ze hebben een uitgesproken idee over de stukken die ze spelen. De middenstemmen krijgen de

aandacht die ze verdienen.

Ook de programmakeuze getuigt van hun wens om hun publiek een muzikaal verhaal te vertellen. Het eerste strijkkwartet van György Ligeti, *Métamorphoses nocturnes*, is een complex, grillig, fragmentarisch werk dat door het Dudok Kwartet zo spannend en helder wordt gespeeld dat het stuk ook bij een eerste kennismaking betekenis krijgt. Ligeti schrijft alle mogelijke technieken voor die een strijker ter beschikking staan en zijn nachtelijke metamorfoses vereisen veel techniek, concentratie en uithoudingsvermogen. Virtuozie ritmiek, plotse overgangen in dynamiek, tempo en sfeer; het Dudok Kwartet maakt er een fantastisch verhaal van. Soms klinken de vier snaarinstrumenten als hamers op een metalen aanbeeld, soms schuren ze als nagels over een schoolbord. Ze fluisteren tedere chromatische toonladdertjes, barsten uit in kakelend hoongelach, grinniken scheve walsjes. Fascinerend, ontregelend, met verve en brillen gespeeld. Ze grijpen je bij de lurven. Beethovens opus 132 klinkt daarna 'gewoon' mooi. De korte Wagnertoegift met zijn spannende maar geruststellend herkenbare harmonieën is een welluidende en goedgeloofde afsluiting.

Ynske Gunning